Υπόθεση 372/87

Νικόλαος Προγούλης
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

« Απαράδεκτο »

Διάταξη του δευτέρου τμήματος του Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 1988 3091

Περίληψη της Διάταξης

Υπάλληλοι — Προσφυγή — Βλαπτική πράξη — Έννοια — Πράξη επηρεάζουσα αμέσως και απευθείας τη νομική κατάσταση του προσφεύγοντος — Απαράδεκτο
(Κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 91, παράγραφος 1)

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 16ης Ιουνίου 1988 *

Στην υπόθεση 372/87,

Νικόλαος Προγούλης, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος (1040) Βρυξελλών, rue Luther 5, εκπροσωπούμενος από τους Pierre H. Delvaux και Dominique Lagasse, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο του δικηγόρου Ernest Arendt, 4, avenue Marie-Thérèse,

προσφεύγων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο Joseph Griesmar, επικουρούμενο από τον C. Verbraeken, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο, κυρίως, την ακύρωση της σιωπηρής αποφάσεως της Επιτροπής, με την οποία απερρίφθη η αίτηση του προσφεύγοντος της 17ης Δεκεμβρίου 1986,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους O. Due, πρόεδρο τμήματος, K. Bahlmann και T. F. O'Higgins, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Sir Gordon Slynn
γραμματέας: J.-G. Giraud

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 15 Δεκεμβρίου 1987 στη γραμματεία του Δικαστηρίου ο Νικόλαος Προγούλης, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: προσφεύγων) άσκησε, δυνάμει του άρθρου 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, προσφυγή με την οποία ζητεί, κυρίως, την ακύρωση της σιωπηρής αποφάσεως της Επιτροπής, με την οποία απερρίφθη η αίτησή του της 17ης Δεκεμβρίου 1986.

2 Ο προσφεύγων, ελληνικής ιθαγενείας, είναι υπάλληλος της Επιτροπής βαθμού Β 3. Έως την 1η Δεκεμβρίου 1985 άσκησε καθήκοντα εισηγητή του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ). Εντός του πλαισίου των καθη-

κόντων του, ο προσφεύγων έπρεπε να διενεργεί επιτόπιους ελέγχους σχετικά με την εκτέλεση ορισμένων προγραμμάτων επενδύσεων. Οι έλεγχοι αυτοί διενεργούνταν πάντοτε από δύο υπαλλήλους υπό τις διαταγές του προϊσταμένου του τμήματος ΕΓΤΠΕ, Προσανατολισμός.

3 Από τις 7 έως τις 11 Οκτωβρίου 1985 διενήργησε ο προσφεύγων, μαζί με τον άμεσο ιεραρχικό προϊστάμενό του, τον επιτόπιο έλεγχο του προγράμματος GR/33/31. Το σχέδιο εκθέσεως που συνέταξε ο προσφεύγων τροποποιήθηκε ελαφρά από τον προϊστάμενό του, χωρίς πάντως να αλλάξει η πρόταση που περιείχετο στο σχέδιό του. Όταν έλαβε το δακτυλογραφημένο πρακτικό για υπογραφή, ο προσφεύγων διατύπωσε ορισμένες παρατηρήσεις, καταλήγοντας ότι δεν μπορούσε να ακολουθήσει την πρόταση του προϊστάμενου του τμήματος να αναγράψει τις παρατηρήσεις του σε ξεχωριστό φύλλο που θα προσηρτάτο στην έκθεση και τον παρακαλούσε να προβεί στην τροποποίηση της εκθέσεως, λαμβάνοντας υπόψη τις προηγούμενες παρατηρήσεις του.

4 Ο προϊστάμενος τμήματος αναμόρφωσε κατόπιν αυτού το πρακτικό υπό την έννοια που επιθυμούσε ο προσφεύγων. Το πρακτικό με την τελευταία αυτή διατύπωση το υπέγραψε ο προσφεύγων με την παρατήρηση ότι η υπογραφή του ίσχυε υπό ορισμένες προϋποθέσεις. Σ' ένα συνοδευτικό σημείωμα του πιο πάνω πρακτικού που επιστράφηκε από τον προσφεύγοντα, επέκρινε ο τελευταίος, μεταξύ άλλων, την απόφαση πληρωμής που έλαβε ο προϊστάμενος τμήματος. Εις απάντηση, παρατήρησε ο προϊστάμενος ότι δεν μπορούσε ο προσφεύγων να υποκαταστήσει με δική του κρίση την κρίση των αρμοδίων υπαλλήλων. Επιπλέον, παρακάλεσε τον προσφεύγοντα να υπογράψει το πρακτικό « εκ νέου χωρίς να προσθέσει τίποτε ». Όταν ο προσφεύγων αρνήθηκε να επιστρέψει υπογεγραμμένο το πρακτικό, ο προϊστάμενος τμήματος κίνησε τη διαδικασία πληρωμής.

5 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, ο προσφεύγων, φοβούμενος ότι θα ανελάμβανε την υπαλληλική ευθύνη η οποία στηρίζεται στο άρθρο 21 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως αν υπέγραφε την έκθεση χωρίς να σημειώσει μέσα σ' αυτήν τις παραλείψεις, υπέβαλε στις 17 Δεκεμβρίου 1986 αίτηση βάσει του άρθρου 90 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, με το εξής περιεχόμενο:

« 1) Ζητώ να γίνει δεκτή όπως έχει η έκθεση την οποία υπέγραψα στις 20 Οκτωβρίου 1986 με τις παρατηρήσεις που αναφέρονται στη σελίδα 9.

Αυτή η έκθεση θα έπρεπε, πράγματι, κατά τη γνώμη μου, να βοηθήσει τους υπευθύνους του ΕΓΤΠΕ να λάβουν την τελική τους απόφαση επί της χορηγήσεως της ενισχύσεως.

2) Να τοποθετηθεί η παρούσα αίτηση στον ατομικό μου φάκελο για να μπορεί να ληφθεί υπόψη σε κάθε περίπτωση. »

6 Στις 19 Μαΐου 1987 άσκησε ο προσφεύγων διοικητική ένσταση κατά της σιωπηρής αποφάσεως που απέρριψε την αίτησή του. Στις 24 Σεπτεμβρίου 1987 απήντησε η Επιτροπή στην ένστασή του ως εξής: « Η Επιτροπή σας ανακοινώνει ευχαρίστως ότι αποφασίστηκε να γίνει δεκτή η εν λόγω έκθεση χωρίς την υπογραφή σας. Υπό τις περιστάσεις αυτές πρέπει να γίνει δεκτό ότι η ένστασή σας κατέστη άνευ αντικειμένου, δεδομένου ότι η έκθεση, την οποία επεξεργάστηκαν και συνέταξαν οι ιεραρχικά ανώτεροί σας, δεν αποτελεί πράξη βλαπτική για σας κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως .»

7 Η παρούσα προσφυγή ασκήθηκε στις 15 Δεκεμβρίου 1987. Ο προσφεύγων ζητεί με την προσφυγή αυτή από το Δικαστήριο:

« 1) να ακυρώσει τη σιωπηρή απόφαση της Επιτροπής, με την οποία απορρίφθηκε η αίτησή του της 17ης Δεκεμβρίου 1986, καθώς και την απάντηση της 24ης Σεπτεμβρίου 1987 της Επιτροπής στη διοικητική του ένσταση της 19ης Μαΐου 1987·

2) να καταδικάσει την Επιτροπή στην καταβολή στον προσφεύγοντα του προσωρινού ποσού του ενός βελγικού φράγκου ως αποζημίωση για την ηθική βλάβη, την οποία υπέστη·

3) να υποχρεώσει επίσης την Επιτροπή να επισυνάψει αντίγραφο της παρούσας προσφυγής σε όλα τα πρακτικά των αποστολών στις οποίες συμμετέσχε ο προσφεύγων και που βρίσκονται στο Ελεγκτικό Συνέδριο·

4) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα ... »

8 Με αίτηση που κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 12 Φεβρουαρίου 1988, η Επιτροπή προέβαλε, δυνάμει του άρθρου 91, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, ένσταση απαραδέκτου για το λόγο ότι ούτε η πρώτη ούτε η δεύτερη από τις προσβαλλόμενες πράξεις συνιστά πράξη βλαπτική για τον προσφεύγοντα.

9 Κατά το γράμμα του άρθρου 92, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, το Δικαστήριο μπορεί οποτεδήποτε να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το απαράδεκτο για λόγους δημοσίας τάξεως, ιδίως το απαράδεκτο της προσφυγής, και να αποφασίσει σύμφωνα με το άρθρο 91, παράγραφοι 3 και 4, χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

10 Σύμφωνα με το άρθρο 91, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να κρίνει επί πάσης διαφοράς μεταξύ των Κοινοτήτων και ενός των υπαλλήλων τους περί της νομιμότητας μιας πράξεως βλαπτικής γι' αυτόν. Σύμφωνα δε με πάγια νομολογία, ως βλαπτικές πράξεις λογίζονται μόνο οι πράξεις που θίγουν άμεσα και ευθέως τη νομική κατάσταση των ενδιαφερομένων (βλέπε την πιο πρόσφατη απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 1987, Στρογγύλη, 204/85, Συλλογή σ. 389).

11 Στην προκειμένη περίπτωση, κανένα από τα πραγματικά περιστατικά που επικαλείται ο προσφεύγων δεν επιτρέπει να λογισθεί η μερική απόρριψη της αιτήσεώς του από την Επιτροπή ότι αποτελεί πράξη βλαπτική γι' αυτόν.

12 Πράγματι, το μέτρο που ζητεί καταρχήν ο προσφεύγων, δηλαδή η αποδοχή της εκθέσεως που υπέγραψε, είναι ξένο προς τη νομική του κατάσταση. Μόνο στους ιεραρχικά προϊσταμένους του απόκειται να κρίνουν, σε περίπτωση διχογνωμίας μεταξύ δύο εισηγητών του ΕΓΤΠΕ, για τα στοιχεία που πρέπει να περιληφθούν στην τελική έκθεση. Εδώ δεν πρόκειται προφανώς για συμφέροντα που αναγνωρίζονται υπέρ των ενδιαφερομένων, κρινομένων ατομικά. Ως προς το τυχόν συμφέρον του προσφεύγοντος να μην υποχρεωθεί να υπογράψει έκθεση την οποία θεωρεί πλημμελή, η Επιτροπή τον ικανοποίησε ήδη, αποφασίζοντας να κάνει δεκτή την εν λόγω έκθεση χωρίς την υπογραφή του. Από τα περιστατικά αυτά προκύπτει ότι ο προσφεύγων δεν έχει κανένα συμφέρον να τοποθετηθεί η αίτησή του στον ατομικό του φάκελο ούτε να επισυναφθεί η προσφυγή του στα πρακτικά των αποστολών στις οποίες συμμετέσχε. Τέλος, η αίτηση περί αποζημιώσεως για τη ζημία που φέρεται ότι υπέστη ο προσφεύγων λόγω των πράξεων της Επιτροπής, οι οποίες στηρίζουν την παρούσα προσφυγή, είναι επίσης απαράδεκτη, λόγω του απαραδέκτου της προσφυγής ακυρώσεως στην οποία ενσωματώνεται.

13 Κατόπιν αυτών πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσφυγή είναι απορριπτέα στο σύνολό της ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

14 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Λουξεμβούργο, 16 Ιουνίου 1988.

Ο γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

O. Due